

Den ærede Ordfører for Venstre (Søgaard) sagde, at Kapitel IV var noget nyt. Det tror jeg nu ikke er helt rigtigt, men maaske misforstod jeg det ærede Medlem. I hvert Fald har Adgang til at beskikke Tilsynsværge bestaaet ogsaa tidligere, og i saa Henseende har jeg unægtelig fra min Virksomhed sørgelige Erfaringer i Retning af, hvor lidt en saadan Tilsynsværge kan betyde. Der mødes i et Værgeraad, og der beskikkes en Tilsynsværge, og derefter hænder det virkelig, at der overhovedet ikke mærkes mere til den Ting. I og for sig er Tanken om Tilsynsværge en god Tanke, naar man blot finder den rette Mand, som virkelig har den Interesse, den Forstaaelse og den Takt, som kræves til en saadan Virksomhed, men det er en ganske overordentlig vanskelig Ting at finde en saadan Mand. Spørgsmaalet her er saa overordentlig vanskeligt, fordi det jo gælder, at selv et daarligt Hjem for Barnet har en Værdi, som man ikke let kan erstatte; der er utvivlsomt i det naturlige Hjem en Forstaaelse for Barnet og en Kærlighed til Barnet — trods alle mulige Brøst —, som gør det Baand, som den ærede Ordfører for Socialdemokratiet talte om, Baandet mellem Forældre og Børn, stærkt, og det skal man være meget varsom med at rive over.

Jeg kan ikke nægte, at det forekommer mig, at man under Behandlingen i Landstinget, sikkert drevet af de smukkeste Motiver, Motiver, som har tilskyndet til at gøre det saa godt for Børnene som muligt, paa enkelte Punkter er kommet for langt ud. Naar man f. Eks. i §§ 75, 81 og 83 har strøget Ordet „grov“ i Forbindelse med Vanrøgt som Betingelse for, at der kan skrives ind, tror jeg, man er gaaet for langt. Det gælder om, at man ikke gør disse Indgreb i Familielivet mulige, medmindre der virkelig foreligger et objektivt Grundlag derfor, og hvad er Vanrøgt af et Barn? Det er virkelig ganske overordentlig vanskeligt at sige, naar et Barn er vanrøgtet; der ligger i Kravet om, at det skal være grov Vanrøgt, en Garanti for Hjemmene, som jeg synes, man skal være lidt betænkelig ved at give Afkald paa. Og naar der i § 83 fastsættes Straf for den, som efter at være kommet til Kundskab om, at et Barn er Genstand for Forførelse, Mishandling eller Vanrøgt fra Forældres eller andre Opdrageres Side, undlader at gøre Anmeldelse derom til Værgeraadet eller til Politiet, saa synes jeg, man er kommet for langt ud. Dette at skabe en saadan Anmeldelsespligt, at op-

fordre til noget, der let kan nærme sig Begrebet Spioneri eller Lyst til at stikke sin Næse i Naboens Forhold, er en farlig Ting. Jeg tror, at man med denne Bestemmelse — navnlig efter at man har strøget Ordet „grov“ — er kommet saa langt ud, at man risikerer at faa en Række af Anmeldelser. For hvornaar vil ikke et Skænderi paa en Trappegang kunne give Anledning til, at Fru N. N. finder, at Fru M. M.s Børn er Genstand for Vanrøgt, og derefter gaar hen og anmelder det til Værgeraadet? Og hvis man saa siger til hende: Hvad kommer De løbende her med den Slags Ting for? saa svarer hun: Ja, men hvis jeg ikke anmelder det, bliver jeg jo straffet! Jeg tror, at denne Bestemmelse er alt for vidtgaende.

Bestemmelsen i § 76, der drejer sig om Afhøring af Børn og unge Personer i Retten, rører ved en Ting, som ganske sikkert er vigtig, nemlig at Afhøringen fra Dommerens Side foregaar med stor Varsomhed og Forstaaelse. Men jeg tror ikke, at dette, at et Medlem af Værgeraadet skal være til Stede, byder nogen syndelig Garanti overfor Dommeren, og i alt Fald er jeg ikke helt sikker paa, om ikke denne Bestemmelse rettelig hører hjemme i Retsplejeloven. Her vil vi i øvrigt meget let kunne faa den ind, da vi jo netop for Tiden sidder og arbejder med Ændringer i denne Lov.

Med disse Bemærkninger skal jeg slutte, idet jeg gentager, at vi fra vor Side maa ønske dette Forslag overvejet i et Udvalg, dels af Hensyn til de nævnte og andre Bestemmelser og dels ogsaa for at faa klaret Forslagets økonomiske Rækkevidde.

A. M. Hansen: Der er nu Udsigt til, at vi i Aar faar en ny Værgeraadslø. Det er efter min Mening ogsaa paa høje Tid. Det er i disse Dage 12 Aar siden, den daværende Justitsminister nedsatte en Kommission, som skulde have til Opgave at gøre Indstilling om de Forbedringer og Tilføjelser til den da eksisterende Børnelov, Loven af 14. April 1905, som efter de indvundne Erfaringer maatte anses for hensigtsmæssige. Denne Kommission sad i halvandet Aar og afgav saa en Betænkning; men først i 1918 sker der det, at der ved den samme Justitsministers Initiativ bliver nedsat et Udvalg for paa Grundlag af Betænkningen af 1911 at udarbejde et Udkast til en ny Værgeraadslø. Det er saaledes 12 Aar siden, man tog denne Sag op paa ny; og det ser næsten ud, som